Ο δρόμος του αληθινού συμφέροντος των ανθρώπων, μερικές φορές, ανοίγει και με τον πόνο (Βουλγαράκης Ηλίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Μαΐου, 2023

Στην περιοχή της Απάτης, κοντά στην Αντιόχεια είχαν το εργαστήρι τους μερικοί Ίσαυροι λατόμοι, που έκοβαν πέτρα για το τείχος της πόλης. Μια μέρα τρεις τέσσερις μικρομάστορες κατέβηκαν στο κοντινό δάσος να μαζέψουν ξύλα για τη φωτιά τους. Ένας όμως, ανόητος, πήγε, να σηκώσει τεράστιο φορτίο και πιάστηκε ολόκληρος˙ δεν μπορούσε να κινηθεί ούτε βήμα κι έπεσε κάτω ξερός. Καθώς μάλιστα ήταν ειδωλολάτρης, οι σύντροφοί του φοβήθηκαν πως τον κυρίεψε δαίμονας. Τον άρπαξαν λοιπόν πάνω σ’ ένα πρόχειρο φορείο και τον κουβάλησαν στον άγιο Συμεών. Ο γέροντας, όπως έκανε πάντα, έκαμε το σημείο του σταυρού πάνω στον κατάκοιτο. Όμως ο παράλυτος καθόλου δεν κινήθηκε. Πικραμένος ο Συμεών τον ρώτησε˙ «Άνθρωπέ μου, φαίνεται πως ακολουθείς την πλάνη των ειδώλων˙ παροργίζεις έτσι τον αληθινό Θεό, που για να σε κάνει καλά θα περιμένει πρώτα τη μετάνοιά σου». Ο νεαρός ντράπηκε να ομολογήσει την αλήθεια και διαβεβαίωσε πως τίποτα τέτοιο δεν συνέβαινε. Ο άγιος οπωσδήποτε κατάλαβε το ψέμα, δεν μπορούσε όμως να κάμει το παραμικρό, αν ο ίδιος ο άρρωστος δεν ερχόταν σε επίγνωση και μετανοούσε ειλικρινά, προσελκύοντας έτσι τη θεραπευτική χάρη του Θεού. Του είπε μονάχα «Αφού κρατάς την καρδιά σου ερμητικά κλεισμένη στην αγάπη του Θεού, δεν έχεις παρά να φύγεις και να γυρίσεις στην πατρίδα σου. Όμως ο Κύριος δε θα σ’ εγκαταλείψει και θα σου δώσει την ευκαιρία να σωθείς». Τον πήραν τότε οι σύντροφοί του και τον μετέφεραν στον τόπο του. Κι επειδή φυσικά δεν είχαν διάθεση ν’ ασχολούνται μαζί του, τον ακούμπησαν σε μια γωνιά του μεγάλου προσκυνήματος της περιοχής κι ανάθεσαν στην ανύπαντρη αδερφή του να τον περιποιείται και να ζητιανεύει ζητώντας την ελεημοσύνη των προσκυνητών για να εξασφαλίσει τα αναγκαία και για τους δύο.

Τρία ολόκληρα χρόνια έζησε μ’ αυτό τον τρόπο, μέχρι που μαλάκωσε η καρδιά του, συναισθάνθηκε το σφάλμα του και μετενόησε γυρεύοντας από τον Θεό συγχώρεση και γιατρειά. Ο παντογνώστης και φιλάνθρωπος Κύριος παρατηρώντας την καλή αλλοίωση του δούλου του, προνόησε να συμβούν τα πράγματα έτσι, ώστε γρήγορα ν’ απολαύσει όσα με πίστη ζητούσε.

Υπήρχε στον τόπο εκείνο ένας άνθρωπος, που πριν πολλά χρόνια ήταν τυφλός κι αφού πήγε στο θαυμαστό όρος, στον άγιο Συμεών, και παρακάλεσε εκεί με δάκρυα

τον Θεό για τη θεραπεία του, ανέβλεψε. Ο γέροντας είχε ακουμπήσει τα δάχτυλά του στα μάτια του δύστυχου, σχηματίζοντας το σημείο του σταυρού, κι αμέσως ο τυφλός είδε μπροστά του το πρόσωπο του αγίου ολοφώτεινο. Από τότε, η λάμψη έμεινε στα μάτια του κι η όρασή του ήταν εκπληκτική. Η ευγνωμοσύνη του κι η ανεκλάλητη χαρά του εκδηλώθηκαν μ' ένα τάμα. Υποσχέθηκε να μοιράζει κάθε χρόνο στους ζητιάνους όλα τα εισοδήματά του, προς τιμή του ευεργέτη του. Μια μέρα λοιπόν, ο κάποτε τυφλός, εκπληρώνοντας το τάμα του ήρθε στο προσκύνημα κι έφερε ψωμιά για να μοιράσει. Έδωσε σ' αρκετούς κι έφτασε στη γωνιά του παραλύτου. Η αδερφή του άπλωσε το χέρι για να πάρει το ψωμί, αλλ' ο δωρητής απαίτησε να παραλάβει την προσφορά ο ίδιος ο άρρωστος. Όσοι παρευρίσκονταν στη σκηνή δυσφόρησαν και κάποιος φώναξε˙ «Δε βλέπεις που 'ναι ολόκληρος παράλυτος ο άνθρωπος, πώς να κινηθεί!». Ο φωτισμένος τυφλός τότε, γεμάτος ένθεο πάθος, αναφώνησε˙ «Στο όνομα του δούλου του Θεού, του Συμεών του θαυμαστορείτη, άπλωσε το χέρι σου και πάρε απ' το δικό μου τούτη την ευλογία», και πρότεινε το ψωμί. Τα μέλη του παράλυτου, σα να ξύπνησαν από μακροχρόνιο λήθαργο με το άκουσα της φωνής, λύθηκαν, γέμισαν δύναμη και κινήθηκαν˙ άπλωσε και τα δυο χέρια και πήρε το ψωμί. Είχε γιατρευτεί μπροστά στα έκπληκτα μάτια πλήθους προσκυνητών. Η φήμη του θαύματος γοργόφτερη, διαδόθηκε κι απ' όλα τα στόματα ακουόταν τώρα, η δοξολογητική φωνή προς τον Κύριο˙ «Χριστέ, ο Θεός του Συμεών, δόξα σε Σένα». Την ίδια στιγμή ο γιατρεμένος έβλεπε απέναντί του τη μειλίχια μορφή του άγιου γέροντα, που με απέραντη καλοσύνη του υπέδειξε να τρέξει στο σπίτι του και να πετάξει από κει τα είδωλα που είχε κρυμμένα. Δεν έχασε καιρό, πήγε στο πατρικό του κι έριξε στη φωτιά κάθε θυμητάρι του παλιού εαυτού του.

Λίγους μήνες αργότερα ο νεαρός αποφάσισε να νυμφευτεί τη θυγατέρα ενός Έλληνα ειδωλολάτρη. Έκαμε όμως τάμα, πριν από τον γάμο να πάει να συναντήσει τον Συμεών και να ευχαριστήσει τον Θεό και τον άγιο για τις ευεργεσίες που απόλαυσε. Αλλ' ο πεθερός του βιαζόταν και τον πίεζε να γίνει αμέσως ο γάμος γιατί αλλιώς θά 'δινε σ' άλλον την κόρη του. Ο φίλος υπέκυψε, ανέβαλε την πραγματοποίηση του τάματος κι ετοιμάστηκε γαμπρός. Μαζεύτηκαν, λοιπόν οι καλεσμένοι κι έγινε η στέψη. Ύστερα στρώθηκαν όλοι στο γαμήλιο γλέντι, τρώγοντας και πίνοντας ξέγνοιαστα. Το περιφρονημένο, όμως τάμα δεν έπρεπε να αφήσει ατιμώρητη την αγνωμοσύνη. Άλλωστε **ο Θεός, μερικές φορές, ανοίγει το δρόμο του αληθινού συμφέροντος των ανθρώπων και με τον πόνο**. Την ώρα που η διασκέδαση είχε κορυφωθεί, μια φοβερή δαιμονική δύναμη τύλιξε τους νιόπαντρους και τις οικογένειές τους και τους έριξε στη γη να σπαράζουν. Οι παρευρισκόμενοι, μόλις είδαν το κακό, έτρεξαν να φύγουν κατατρομαγμένοι, εγκαταλείποντας και γλέντι και φαγητό και νιόπαντρους. Μερικοί ψυχραιμότεροι βάλθηκαν να προσπαθούν να τους καλμάρουν. Σε λίγο, ηρέμησαν κάπως τα πράγματα κι οι φταίχτες, που φυσικά είχαν καταλάβει το λάθος τους, αποφάσισαν να εκτελέσουν όλοι μαζί το τάμα του γαμπρού. Ξεκίνησαν, έτσι την επόμενη μέρα, ήρθαν στον Συμεών και δείχνοντας έμπρακτα τη μετάνοιά τους εξομολογήθηκαν, ενώ τα πεθερικά αποκήρυξαν την

ειδωλολατρική πλάνη τους, ζητώντας συγχώρεση για όλα, και για την αγνωμοσύνη. Ο άγιος τους έδωσε τις απαραίτητες συμβουλές, τους στήριξε στην πίστη του Χριστού, βάφτισε όσους τώρα γίνονταν χριστιανοί, ευλόγησε τους νεόνυμφους και τους έστειλε ειρηνικούς κι ευτυχισμένους στον τόπο τους. Οι γνωστοί τους όταν τους είδαν να γυρίζουν χαρούμενοι και με παρμένη την απόφαση για μια καινούρια ζωή φωτεινή, δόξασαν το Θεό, θαύμαζαν για τη χάρη που παραχώρησε στο δούλο του τον Συμεών[1].

---

[1] Van Den Ven, Paul, La Vie Ancienne de s. Syméon Stulite le Jeun (521-592) (Subsidia Hagiographica, αριθ. 32), Bruxelles, 1962, τόμ. 1, σελ. 112,130 εξ. 166-169.

(Βουλγαράκης Ηλίας, *Νερό από την έρημο: Ιεραποστολικές ιστορίες από τη ζωή των μοναχών της αρχαίας Εκκλησίας μας*, 2η έκδ., Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος, Αθήνα, 1996)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiosthomas.gr*)*